

Het boek Joël en de Laodiceaanse Zevendedagsadventkerk - Nummer vierentwintig

Jeff Pippenger
2026-01-06

Nummer Vierentwintig

Wij besloten ons laatste artikel met een verwijzing naar de drie parallelle lijnen van profetisch getuigenis, weergegeven door hoofdstukken elf tot en met tweeëntwintig in Genesis, het eerste boek van het Oude Testament, Mattheüs, het eerste boek van het Nieuwe Testament, en Openbaring, het laatste boek van zowel het Nieuwe Testament als de Bijbel. De lijn van Genesis duidt het verbond met Abram aan; de lijn van Mattheüs duidt het verbond met de christelijke kerk aan, waarbij Petrus het symbool is van het begin en het einde van het moderne geestelijke Israël. De middelste verzen van beide lijnen duiden het zegel van God aan; bij Abram was dat de „besnijdenis”, en bij Petrus was het de verandering van zijn naam. Het middelste vers van de lijn in Openbaring is hoofdstuk zeventien, vers twaalf.

En de tien horens die gij gezien hebt, zijn tien koningen, die nog geen koninkrijk ontvangen hebben; maar zij ontvangen macht als koningen, één uur met het beest. Openbaring 17:12.

Genesis en Mattheüs duiden op het huwelijk van de Godheid met de mensheid, en Openbaring duidt op het huwelijk van het beest en de draak bij de zondagswet. Alle drie lijnen wijzen op de zondagswet, waar de ene klasse het merkteken van het beest openbaart en de andere het zegel van God. De vervalsing van het beest en de draak in vers twaalf is de omega-vermelding van Nimrods toren in Genesis elf. Daar onderging de valse verbondsreligie haar oordeel, en in Openbaring zeventien wordt de hoer – die Babylon, de grote, is – geoordeeld. Nimrod is de alfa tegenover het omega van het Vaticaan, en om deze reden is het pausdom Babylon, de grote, het omega tegenover Nimrods Babel, de alfa.

Opmerkelijk in deze drie middelste verzen is dat het getuigenis dat in elk middenpunt van de lijn besloten ligt, in werkelijkheid uit drie verzen bestaat.

Dit is mijn verbond, dat gij zult houden, tussen Mij en u en uw nageslacht na u: al wat mannelijk is onder u, zal besneden worden. En gij zult het vlees van uw voorhuid besnijden; en dat zal tot een teken zijn van het verbond tussen Mij en u. En een kind van acht dagen oud zal onder u besneden worden, al wat mannelijk is in uw geslachten, zowel hij die in het huis geboren is als hij die voor geld gekocht is van enige vreemdeling, die niet van uw nageslacht is. Genesis 17:10–12.

En Jezus antwoordde en zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon Barjona; want vlees en bloed hebben u dit niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is. En Ik zeg u ook, dat gij Petrus zijt, en op deze rots zal Ik Mijn gemeente bouwen; en de poorten van het dodenrijk

zullen haar niet overweldigen. En Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven; en al wat gij op de aarde binden zult, zal in de hemelen gebonden zijn; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in de hemelen ontbonden zijn. Mattheüs 16:17–19.

En het beest dat was en niet is, ook hij is de achtste, en is uit de zeven, en gaat ten verderve. En de tien horens die gij zaagt, zijn tien koningen, die nog geen koninkrijk ontvangen hebben; maar zij ontvangen macht als koningen, één uur met het beest. Dezen zijn eensgezind, en zullen hun kracht en macht aan het beest geven. Openbaring 17:11–13.

Het verhaal van het valse verbond, voorgesteld door Nimrods bakstenen en specie, en zijn valse stelsel van kerk en staat, voorgesteld door de toren en de stad, typeert het valse stelsel van het beeld van het beest, voorgesteld in de omega van Nimrods verhaal. Drie lijnen, met drie middelpunten van drie verzen, die alle getuigen van het verbond ten leven en het verbond ten dode. De honderd vierenveertigduizend zijn de ware achtste die uit de zeven is, en het pausdom is eenvoudigweg de vervalsing. Nimrods klasse heeft een eenheid van denken bij haar huwelijk, een vervalsing van de honderd vierenveertigduizend, die verenigd zijn met de gezindheid van Christus. Het valse beest „was, en is niet”, is een vervalsing van Christus, die was, en is, en nog komen zal. In vers acht wordt de volle uitdrukking van de vervalsing, voorgesteld door het pausdom, tot uitdrukking gebracht.

Het beest dat gij gezien hebt, was en is niet; en het zal opkomen uit de afgrond en ten verderve gaan; en zij die op de aarde wonen, van wie de namen niet geschreven staan in het boek des levens van de grondlegging der wereld af, zullen zich verwonderen wanneer zij het beest zien dat was en niet is, en nochtans is. Openbaring 17:8.

Jezus is Hij die was, en is, en nog komen zal, en het pausdom, de achtste die uit de zeven is, is het beest dat „was, en niet is, en nochtans is”. Het „ene uur” dat het huwelijk van de draak en het beest vertegenwoordigt, stelt de geschiedenis voor vanaf de zondagwet, wanneer de honderdduizend, vertegenwoordigd door Petrus en Abram, als een banier opstijgen naar de hemel, juist op het moment dat het pausdom opstijgt.

Wij hebben getracht het boek Joël te benaderen vanuit het perspectief dat Petrus op Pinksteren zijn pinksterboodschap aanwees als een vervulling van Joël. In de drie verbondslijnen van elk twaalf hoofdstukken behandelen de middelste drie verzen van elke lijn dezelfde geschiedenis, en in die geschiedenis wordt Petrus voorgesteld als zijnde met Jezus te Caesarea Filippi, dat Panium is, en dat is waar de wereld zich thans op de drempel bevindt om te ervaren. Te Panium is Petrus ook in Jeruzalem bij de pinksteruitstorting. De drie lijnen van twaalf hoofdstukken komen samen te Panium en op Pinksteren, wanneer het zegel van God op de bruid van Christus wordt gedrukt en het merkteken van het beest op de bruid van Satan wordt gedrukt. Het boek Joël duidt de wekroep aan in de gelijkenis van de tien maagden, wanneer de Laodiceaanse Kerk der Zevende-dags Adventisten ontwaakt tot het besef dat zij verloren zijn.

Het boek Joël staat in de context van vier generaties.

Het woord des Heren dat kwam tot Joël, de zoon van Pethuel.

Hoort dit, gij ouden van dagen, en luistert, alle inwoners van het land.

Is dit geschied in uw dagen, of zelfs in de dagen van uw vaders? Vertelt daarvan aan uw kinderen, en laat uw kinderen het hun kinderen vertellen, en hun kinderen aan een volgend geslacht. Wat de jonge sprinkhaan heeft overgelaten, heeft de zwerm sprinkhaan opgegeten; en wat de zwerm sprinkhaan heeft overgelaten, heeft de kruip sprinkhaan opgegeten; en wat de kruip sprinkhaan heeft overgelaten, heeft de kaalvreter opgegeten. Joël 1:1–4.

De „oude mannen” zijn de leiders van de Laodiceaanse Zevende-dags Adventkerk gedurende de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend, en de verzegeling wordt voltrokken tijdens de uitstorting van de Heilige Geest. De „oude mannen” worden door Ezechiël voorgesteld als „de oude mannen”.

Toen zei Hij tot mij: Mensenkind, hebt gij gezien wat de oudsten van het huis Israëls in het duister doen, ieder in de kamers van zijn beeldwerk? Want zij zeggen: De HEERE ziet ons niet; de HEERE heeft de aarde verlaten. Ezechiël 8:12.

De Inspiratie maakt duidelijk dat de verzegeling van Ezechiël hoofdstuk negen dezelfde verzegeling is als die van Openbaring hoofdstuk zeven. Ook is duidelijk dat de „oudsten” van de vier zich opvoerend ergerlijke gruwelen van hoofdstuk acht, worden voorgesteld door het getal 25. Vijfentwintig „oudsten”, die de bewakers van Gods kudde hadden moeten zijn, zijn de mannen die zich voor de zon neerbuigen. Zij zijn de eersten die geoordeeld worden. In de context van het heiligdom waarvan zij zich afkeren, vertegenwoordigen zij twee afdelingen van twaalf priesters en de hogepriester. Bij de zondagswet buigen zij zich voor de zon en nemen het merkteken van het beest aan, waarmee zij hun instemming betuigen met de draak, het beest en de valse profeet. De 25 werden voorafgeschaduwde door de 250 in de opstand van Korach, Dathan en Abiram, die de drievoudige vereniging vertegenwoordigen waarbij de 250 mannen die reukwerk offeren zich aansluiten. De drie aanvoerders van de afval stierven toen de aarde haar mond opende en hen verzwolg.

En Mozes zei: Hieraan zult gij weten dat de HEERE mij gezonden heeft om al deze werken te doen; want ik heb ze niet uit mijzelf gedaan. Indien deze mannen de gewone dood van alle mensen sterven, of indien zij bezocht worden met de bezoeking van alle mensen, dan heeft de HEERE mij niet gezonden. Maar indien de HEERE iets nieuws schept, en de aarde haar mond opent en hen verslindt, met alles wat hun toebehoort, en zij levend in de groeve neerdalen, dan zult gij verstaan dat deze mannen de HEERE hebben getergd.

En het geschiedde, toen hij geëindigd had al deze woorden te spreken, dat de grond die onder hen was, openspleet; en de aarde opende haar mond en verzwolg hen, en hun huizen, en al de mannen die Korach toebehoorden, en al hun have. Zij, en allen die hun toebehoorden, daalden levend af in de groeve, en de aarde sloot zich boven hen; en zij kwamen om uit het midden van de gemeente.

En geheel Israël, dat rondom hen was, vluchtte weg bij hun geroep; want zij zeiden: Opdat de aarde ook ons niet verslindt. Toen ging er een vuur uit van de HEERE, en verteerde de tweehonderdvijftig mannen die het reukwerk brachten. Numeri 16:28–35.

De opstand van 1888 werd uitgebeeld door de opstand van Korach, Dathan, Abiram en de 250 mannen die reukwerk offerden. De 250 mannen hadden een verbond gesloten met een drievoudige confederatie die uitkomt bij de zondagwet, wanneer de Verenigde Staten, het beest uit de aarde, zijn mond opent en spreekt als een draak. Op dat moment wordt de late regen zonder mate uitgestort, evenals de 250 mannen die reukwerk offerden, werden vernietigd door vuur dat uit de hemel neerdaalde. De 250 mannen vertegenwoordigen een vals godsdienstig stelsel dat wordt vernietigd tijdens de uitstorting van de late regen bij de zondagwet. Het zich openen van de aarde onder Korach en zijn metgezellen is de aardbeving van Openbaring elf, die aanduidt dat de Verenigde Staten zijn mond opent en spreekt als een draak. Toen het vuur uit de hemel neerdaalde op de 250, was dit een voorafschaduw van het vuur van Elia op de berg Karmel, toen die valse profeten werden gedood. Elia's vuur op de berg Karmel komt overeen met de zondagwet, zodat het vuur over de 250 mannen het zondagwetsvuur van de late regen is.

De passage in Numeri die handelt over de opstand van Korach, stemt profetisch overeen met de opstand tegen de boodschap van het Beloofde Land, zoals die door Jozua en Kaleb werd gebracht. Die opstand vertegenwoordigt de bijbelse „dag der verbittering”. De passage over Korachs opstand zegt: „gij zult verstaan dat deze mannen de HEERE hebben getergd.”

Het zijn de wijzen die verstaan, en de wijzen behoren te verstaan dat de geschiedenis van Korachs opstand moet worden gelegd op de opstand tegen Jozua's boodschap van het Beloofde Land. Die opstand vond plaats te Kades, en zowel Kades als Korachs opstand zijn de opstand van het Zevendedagsadventisme bij de zondagwet. Korach en de 250 mannen die reukwerk offerden, waren een voorafbeelding van de 25 mannen die zich voor de zon neerbogen in Ezechiël 8. De oude mannen in Ezechiël acht vertegenwoordigen de vierde van vier toenemende gruwelen, die in Jeruzalem, het symbool van Gods kerk, worden voltrokken.

De eerste gruwel is het beeld der ijverzucht, de tweede zijn verborgen kamers, de derde is het wenen om Tammuz, en vervolgens buigen de vijftwintig mannen zich neer voor de zon. Daarna wijst hoofdstuk negen hen aan die zuchten en schreien over de gruwelen die in hoofdstuk acht worden voorgesteld. Degenen die zuchten en schreien, worden verzegeld door de engel die uit het oosten opkomt. Een engel is een boodschapper en vertegenwoordigt een boodschap.

De verzegelingsboodschap uit het oosten is de boodschap van de oostenwind, die de boodschap van de islam is. Zodra de honderdvierenveertigduizend verzegeld zijn, beginnen de verderfengelen hun werk, precies daar waar de uiterlijke lijn van de profetie leert dat „nationale afvalligheid wordt gevolgd door nationale ondergang.” Voordat het oordeel wordt voltrokken over hen die door Korach worden voorgesteld, worden de opstandigen buiten Jeruzalem gebracht. De goddelozen worden uit Jeruzalem verwijderd, want niet de rechtvaardigen zijn het die uit Jeruzalem vluchten.

Voorts hief de Geest mij op en bracht mij naar de oostpoort van het huis des HEEREN, die uitziet naar het oosten; en zie, bij de ingang van de poort waren vijftwintig mannen, onder wie ik Jaāzanja, de zoon van Azur, en Pelatja, de zoon van Benaja, de vorsten van het volk, zag.

Toen zei hij tot mij: Mensenkind, dezen zijn de mannen die onheil beramen en goddeloze raad geven in deze stad; die zeggen: Het is niet nabij; laten wij huizen bouwen; deze stad is de ketel, en wij zijn het vlees.

Profeteer daarom tegen hen, profeteer, o mensenkind. En de Geest des Heren viel op mij en zei tot mij: Spreek; zo zegt de Here;

Aldus hebt gij gesproken, o huis van Israël; want Ik ken de dingen die in uw gedachten opkomen, een ieder daarvan. Gij hebt uw verslagenen in deze stad vermenigvuldigd en haar straten met de verslagenen vervuld. Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Uw verslagenen die gij in haar midden hebt neergelegd, die zijn het vlees, en deze stad is de kookpot; maar Ik zal u uit haar midden doen uitgaan. Gij hebt het zwaard gevreesd; en Ik zal een zwaard over u brengen, spreekt de Heere HEERE. En Ik zal u uit haar midden voeren en u overgeven in de hand van vreemden, en Ik zal gericht onder u oefenen. Door het zwaard zult gij vallen; aan de grens van Israël zal Ik u richten; en gij zult weten dat Ik de HEERE ben. Deze stad zal u niet tot kookpot zijn, en gij zult niet het vlees zijn in haar midden; aan de grens van Israël zal Ik u richten. En gij zult weten dat Ik de HEERE ben; want gij hebt niet gewandeld in Mijn inzettingen, noch Mijn verordeningen gedaan, maar gehandeld naar de zeden der heidenen die rondom u zijn.

En het geschiedde, terwijl ik profeteerde, dat Pelatja, de zoon van Benaja, stierf. Toen wierp ik mij met het gezicht ter aarde, riep met luide stem en zei: Ach, Here God! zult Gij een volkomen einde maken aan het overblijfsel van Israël? Ezechiël 11:1–13.

Jeruzalem wordt gezuiverd bij de zondagswet, wanneer de tarwe van het onkruid wordt gescheiden. De mannen die door de 25, of door Korachs 250, worden voorgesteld, worden naar buiten gebracht, naar de „grens” van Jeruzalem, om te sterven. 25 is het getal van de priesters die een week lang dienden, en wanneer dit door het tienvoudige getal 250 wordt gesymboliseerd, stelt het de wereldwijde kerk voor, want tien is een symbool van het wereldwijde. De strijdende kerk wordt gedefinieerd als de kerk die uit tarwe en onkruid bestaat, en de zegevierende kerk vertegenwoordigt de kerk die uitsluitend uit tarwe bestaat.

“Heeft God dan geen levende gemeente? Hij heeft een gemeente, maar het is de strijdende gemeente, niet de triomferende gemeente. Het spijt ons dat er gebrekkige leden zijn, dat er onkruid tussen de tarwe staat. Jezus zei: ‘Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een mens die goed zaad in zijn akker zaaide; maar terwijl de mensen sliepen, kwam zijn vijand en zaaide onkruid tussen de tarwe, en ging weg.... Toen kwamen de dienstknechten van de heer des huizes naar hem toe en zeiden: Heer, hebt gij niet goed zaad in uw akker gezaaid? Waar komt dan het onkruid vandaan? Hij zei tot hen: Een vijand heeft dit gedaan. De dienstknechten zeiden tot hem: Wilt gij dan dat wij heengaan en het bijeenhalen? Maar hij zei: Neen; opdat gij niet, terwijl gij het onkruid bijeenhaalt, tegelijk daarmee ook de tarwe uittrekt. Laat beide samen opgroeien tot de oogst; en in de tijd van de oogst zal ik tot de maaiers zeggen: Haalt eerst het onkruid bijeen en bindt het in bossen om het te verbranden; maar brengt de tarwe bijeen in mijn schuur.’”

“In de gelijkenis van de tarwe en het onkruid zien wij de reden waarom het onkruid niet uitgerukt mocht worden; opdat niet tegelijk met het onkruid ook de tarwe zou worden uitgerukt. Menselijke mening en beoordeling zouden ernstige vergissingen begaan. Maar liever dan een vergissing te laten maken en ook maar één enkele halm tarwe uit te rukken, zegt de Meester: ‘Laat beide samen opgroeien tot de oogst;’ dan zullen de engelen het onkruid bijeenbrengen, dat tot vernietiging bestemd zal worden. Hoewel er in onze kerken, die belijden de voortgeschreden waarheid te geloven, mensen zijn die gebrekkig en dwalend zijn, als onkruid onder de tarwe, is God lankmoedig en geduldig. Hij bestraft en waarschuwt de dwalenden, maar Hij vernietigt hen niet die langzaam zijn in het leren van de les die Hij hun wil leren; Hij ruikt het onkruid niet uit de tarwe weg. Onkruid en tarwe moeten samen opgroeien tot de oogst; wanneer de tarwe tot haar volle wasdom en ontwikkeling is gekomen en vanwege haar karakter bij het rijpen ten volle van het onkruid onderscheiden zal worden.”

„De kerk van Christus op aarde zal onvolmaakt zijn, maar God vernietigt Zijn kerk niet vanwege haar onvolmaaktheid. Er zijn er geweest en er zullen er zijn die vervuld zijn van ijver, niet naar kennis, die de kerk zouden willen zuiveren en het onkruid uit het midden van de tarwe uitrukken. Maar Christus heeft bijzonder licht gegeven over de wijze waarop men moet omgaan met hen die dwalen en met hen die in de kerk onbekeerd zijn. Kerkleden mogen geen krampachtige, ijverige, overhaaste maatregelen nemen door hen af te snijden die zij misschien menen gebrekkig van karakter te zijn. Onkruid zal onder de tarwe verschijnen; maar het zou meer kwaad doen het onkruid uit te wieden, tenzij op de door God bepaalde wijze, dan het te laten staan. Terwijl de Heere hen die waarlijk bekeerd zijn in de kerk brengt, brengt Satan tegelijkertijd personen die niet bekeerd zijn in haar gemeenschap. Terwijl Christus het goede zaad zaait, zaait Satan het onkruid. Er worden voortdurend twee tegengestelde invloeden op de leden van de kerk uitgeoefend. De ene invloed werkt aan de zuivering van de kerk, en de andere aan het verderven van het volk van God.” Testimonies to Ministers, 45, 46.

De goddelozen worden buiten Jeruzalem gebracht om vernietigd te worden. Zij worden weggenomen ten tijde van de oogst, die tevens de tijd is waarin de tarwe rijp geworden is, want juist dan wordt de tarwe verzameld als de beweeggarve van de eerstelingen van de twee pinksterbeweegbroden. Het binnenhalen van de eerstelingsvrucht van de tarwe is een specifiek onderwerp van de bijbelse profetie. De scheiding van de tarwe en het onkruid heeft juist dit onderwerp op het oog, en vele van Christus’ gelijkenissen wijzen op deze zeer betekenisvolle profetische wegmarkering.

“Opnieuw leren deze gelijkenissen dat er na het oordeel geen genadetijd meer zal zijn. Wanneer het werk van het evangelie is voltooid, volgt onmiddellijk de scheiding tussen de goeden en de bozen, en het lot van elke groep is voor eeuwig vastgesteld.” Lessen uit het leven van alledag, 123.

Het tarweoffer zijn de honderdvierenveertigduizend, en de derde engel scheidt de tarwe van het onkruid.

„Toen zag ik de derde engel. Mijn begeleidende engel zei: ‘Vreeswekkend is zijn woord, ontzagwekkend is zijn zending. Hij is de engel die het koren van het onkruid moet scheiden en het koren voor de hemelse schuur moet verzegelen of binden.’ Deze dingen behoren heel het

denken, heel de aandacht in beslag te nemen. Opnieuw werd mij de noodzaak getoond dat degenen die geloven dat wij de laatste boodschap van genade hebben, afgescheiden moeten zijn van hen die dagelijks nieuwe dwaling ontvangen of in zich opnemen. Ik zag dat noch jong noch oud de samenkomsten moeten bijwonen van hen die in dwaling en duisternis verkeren. De engel zei: ‘Laat het denken ophouden zich bezig te houden met dingen die geen nut hebben.’” Manuscript Releases, deel 5, 425.

De derde engel verzegelt de tarwe en scheidt ook de tarwe van het onkruid. De derde engel vertegenwoordigt de zondagswet, waarbij de 25 mannen, die de leiding van de Laodiceaanse Zevende-dags Adventistenkerk vertegenwoordigen, buiten Jeruzalem worden weggenomen en geoordeeld. Op dat moment wordt de strijdende kerk veranderd in de triomferende kerk.

„Het werk zal spoedig ten einde komen. De leden van de strijdende kerk die getrouw bevonden zijn, zullen de triomferende kerk worden. Wanneer ik onze vroegere geschiedenis overzie en elke stap van vooruitgang naga tot onze huidige positie, kan ik zeggen: Loof God! Wanneer ik zie wat God heeft gewrocht, word ik vervuld van verbazing en van vertrouwen in Christus als Leidsman. Wij hebben niets te vrezen voor de toekomst, behalve wanneer wij zouden vergeten op welke wijze de Heere ons heeft geleid en zijn onderricht in onze vroegere geschiedenis.” General Conference Bulletin, 29 januari 1893.

Het profetische onderwerp van de scheiding van het onkruid van de tarwe is een belangrijk onderwerp van de Bijbelse profetie. Christus die de tempel reinigt, is een illustratie van dit werk; het hoogtepunt vindt plaats bij de zondagswet, want wij zien dat degenen die geoordeeld moesten worden, naar de grens van Jeruzalem werden gebracht om te sterven.

„Toen Jezus Zijn openbare bediening begon, reinigde Hij de Tempel van haar heiligschennende ontheiliging. Onder de laatste daden van Zijn bediening was de tweede reiniging van de Tempel. Zo worden ook in het laatste werk ter waarschuwing van de wereld twee onderscheiden oproepen tot de kerken gedaan. De boodschap van de tweede engel luidt: ‘Babylon is gevallen, is gevallen, die grote stad, omdat zij alle volken heeft doen drinken van de wijn van de toorn van haar hoererij’ (Openbaring 14:8). En in de luide roep van de boodschap van de derde engel wordt een stem uit de hemel gehoord, die zegt: ‘Gaat uit van haar, Mijn volk, opdat gij geen gemeenschap hebt aan haar zonden, en opdat gij niet ontvangt van haar plagen. Want haar zonden zijn opgestapeld tot aan de hemel, en God heeft haar ongerechtigheden gedacht’ (Openbaring 18:4, 5).” Selected Messages, boek 2, 118.

De kerk van tarwe en onkruid bestaat voort tot aan de crisis van de zondagswet, wanneer het onkruid wordt weggenomen, niet door menselijke kracht, maar door de derde engel — die de zondagswet vertegenwoordigt, maar ook de boodschap van de late regen, die dan aanzwelt tot een luide roep. Het onkruid is, evenals de tarwe, een onderdeel van het profetische getuigenis. De voorzienigheid van God reikt tot aan de zondagswet en de derde engel reinigt de tempel voor de tweede maal. Hij reinigde haar op 22 oktober 1844, en de tweede reiniging van de tempel is de zondagswet.

De uiterlijke elementen van de geschiedenis die tot de zondagswet leiden, vormen een belangrijk element van het getuigenis van de triomferende kerk, evenals het onkruid, de tarwe en het

samenbinden van de twee klassen. De afsluitende boodschappen van Openbaring zijn de boodschappen van de drie engelen, en zij scheiden en binden de twee klassen; maar het is belangrijk te zien dat Zuster White aangeeft dat die „afsluitende boodschappen” „de oogst doen rijpen”. De afsluitende boodschap die de oogst doet rijpen, is de late regen, en zij is het vuur dat de 250 mannen „als bussels voor de vuren van het verderf” samenbindt.

“Aan Johannes werden taferelen van diep en aangrijpend belang met betrekking tot de ervaring van de kerk geopend. Hij zag de positie, de gevaren, de strijd en de uiteindelijke verlossing van het volk van God. Hij tekent de afsluitende boodschappen op die de oogst van de aarde tot rijpheid moeten brengen, hetzij als schoven voor de hemelse schuur, hetzij als bundels voor de vuren der vernietiging. Onderwerpen van zeer groot gewicht werden hem geopenbaard, in het bijzonder voor de laatste kerk, opdat zij die zich van dwaling tot waarheid zouden wenden, onderricht mochten worden aangaande de gevaren en de strijd die hun te wachten staan. Niemand behoeft in duisternis te verkeren met betrekking tot wat over de aarde komt.” The Great Controversy, 341.

Zijn reiniging van de tempel wordt eveneens uitgebeeld door het werk van de Vuilborstelman, die Johannes de Doper introduceerde als Degene die op zijn bediening volgde. Hij is degene die in Millers droom het afval wegveegt.

„De Heer staat op het punt het onderscheid te openbaren tussen de rechtvaardigen en de goddelozen; want Zijn ‘wan is in Zijn hand, en Hij zal Zijn dorsvloer grondig reinigen en Zijn tarwe in Zijn schuur bijeenbrengen; maar het kaf zal Hij verbranden met onuitblusbaar vuur.’” Review and Herald, 8 november 1892.

Naar Jesaja wordt verwezen door Zuster White, toen zij vaststelde dat de Heer in 1849 voor de tweede maal Zijn hand had uitgestrekt om het overblijfsel van Zijn volk te vergaderen; en Jesaja en Zuster White duiden beide op de uiteindelijke inzameling van de honderd vierenveertigduizend. Het proces van vergaderen omvat de verstrooiing en de inzameling, voorgesteld als de eerste teleurstelling, die leidt tot de vergadering aan het einde van een tijd van vertoeven. Elk van deze elementen van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend is een afzonderlijk onderwerp van bijbelse profetie. De uiterlijke geschiedenis die de Heer als Zijn werktuig gebruikt om de zonde tot haar voltooiing te brengen, wordt voorgesteld in Daniël 11:11; en de uiteindelijke inzameling wordt gevonden in Jesaja 11:11; en het einde van de tijd van vertoeven wordt gevonden in Openbaring 11:11, en de scheiding van de tarwe en het onkruid bij de zondagswet bevindt zich in Ezechiël 11:11:

Deze stad zal voor u niet tot een pot zijn, noch zult gij het vlees in haar midden zijn; maar Ik zal u richten aan de grens van Israël. Ezechiël 11:11.

In Joël is de „nieuwe wijn” afgesneden van de oude oudsten, die de bewakers van het heiligdom hadden moeten zijn. De boodschap van de Middernachtsroep is de nieuwe wijn van Joël, en het vuur dat neerdaalt bij de zondagswet is getypeerd door het pinkstervuur. Dat vuur stelt een boodschap voor, die de nieuwe wijn is, maar het is ook de boodschap die de 250 mannen vernietigt die reukwerk offerden. De Laodicese Kerk van de Zevende-dags Adventisten eindigt bij de

zondagswet, want dan is het dat het vuur zonder mate wordt uitgestort en het de 250 mannen vernietigt die reukwerk offerden; het vernietigt daarom hun stelsel van aanbidding.

Indien de Zevendedagsadventistenkerk ten tijde van de zondagswet trouw zou zijn, zullen de macht en kracht van de regering van de Verenigde Staten haar sluiten. Indien zij ontrouw is, zal zij eenvoudig haar naam veranderen in Eerstedagsadventistenkerk of in een andere nauw verwante nabootsing daarvan. Rechtvaardig of onrechtvaardig, de Zevendedagsadventistenkerk gaat niet verder dan de zondagswet. Het profetische getuigenis wijst uit dat het adventisme bij 9/11 de boodschap van de oude paden heeft verworpen, en die oude paden leiden tot de gesloten deur bij de zondagswet. De 25 mannen werden in Ezechiël's passage voorgesteld door „Jaazanja, de zoon van Azur, en Pelatja, de zoon van Benaja, vorsten van het volk.”

Hun namen belijden de kenmerken van Gods volk, maar het is louter belijdenis. Jaazanja betekent: God hoort, en hij is de zoon van Azur, wat betekent te helpen en te beschermen. Zuster White zegt dat de 25 mannen de wachters moesten zijn, zoals voorgesteld door „Azur”. Zijn zoon belijdt God te „horen”, maar hij behoort tot de klasse die ziende niet ziet en horende niet hoort. Pelatja betekent: door God verlost, en zijn vader „Benaja” betekent: God heeft gebouwd. Toen Ezechiël zijn waarschuwingsboodschap had voltooid, stierf Pelatja.

Deze stad zal u niet tot een kookpot zijn, noch zult gij het vlees in haar midden zijn; maar Ik zal u richten aan de grens van Israël. En gij zult weten dat Ik de HEERE ben; want gij hebt niet gewandeld in Mijn inzettingen, noch Mijn verordeningen volbracht, maar gedaan naar de gebruiken van de heidenen die rondom u zijn. En het geschiedde, toen ik profeteerde, dat Pelatja, de zoon van Benaja, stierf. Toen viel ik neer op mijn aangezicht, en riep met luider stem, en zei: Ach, Heere HEERE! zult Gij dan een voleinding maken aan het overblijfsel van Israël? Ezechiël 11:11–13.

Pelatja stierf bij de luide uitroep van Ezechiël. De tarwe stierf op 18 juli 2020 op de straat, ter vervulling van Openbaring 11. De tarwe zijn Mozes en Elia; de eerste schrijver van Gods Woord, en de belofte dat Elia zou komen, is de laatste uitspraak in het Oude Testament. Alfa en Omega worden gedood op de straat van Sodom en Egypte, maar zij worden in 2024 opgewekt, zoals weergegeven in Openbaring 11:11. Terwijl zij dood waren, verheugden Sodom en Egypte zich. Ezechiël plaatst de dood van Pelatja in de tijd van het overblijfsel wanneer hij zegt: „Ach, Heere HEERE! zult Gij een volkomen einde maken aan het overblijfsel van Israël?” Sodom is volgens Jesaja de Kerk der Zevende-dags Adventisten in de tijd van het overblijfsel.

Hoort, o hemelen, en neem ter ore, o aarde; want de HEERE heeft gesproken: Ik heb kinderen grootgebracht en opgevoed, maar zij zijn tegen Mij in opstand gekomen. Een os kent zijn eigenaar, en een ezel de krib van zijn meester; maar Israël heeft geen kennis, Mijn volk heeft geen inzicht.

Ach, zondige natie, een volk beladen met ongerechtigheid, een zaad van boosdoeners, kinderen die verderf aanrichten: zij hebben de HEERE verlaten, zij hebben de Heilige Israëls tot toorn verwekt, zij zijn achterwaarts afgeweken. Waarom zoudt gij nog meer geslagen worden? gij zult des te meer afvallig worden: het ganse hoofd is ziek, en het ganse hart is mat. Van de

voetzool af tot het hoofd toe is er niets gezonds aan; maar wonden, en striemen, en etterende zweren: zij zijn niet uitgedrukt, noch verbonden, noch met olie verzacht. Uw land is een woestij, uw steden zijn met vuur verbrand; uw akkerland, vreemden verteren het in uw tegenwoordigheid, en het is een woestij, als omgekeerd door vreemden. En de dochter van Sion is overgelaten als een hutje in een wijngaard, als een nachthut in een komkommertuin, als een belegerde stad.

Indien de HEERE der heirscharen ons niet een zeer klein overblijfsel had gelaten, zouden wij als Sodom geworden zijn, wij zouden Gomorra gelijk geworden zijn. Hoort het woord des HEEREN, gij oversten van Sodom; neemt ter ore de wet van onze God, gij volk van Gomorra. Jesaja 1:2–10.

Mozes en Elia worden gedood in Sodom en Egypte gedurende de periode van het overblijfsel. Egypte is een symbool van verdorven staatsmanskunst en Sodom van verdorven kerkregering. Pelatja, de zoon van Benaja, sterft bij de zondagswet, die Jesaja in verband brengt met de bijbelse dag der verzoeking, die óf 1863 is, óf de zondagswet. Pelatja, de zoon van Benaja, vertegenwoordigt een vervalsing van hen die daadwerkelijk het Woord van God horen. In de tijd van het overblijfsel worden degenen die door Mozes en Elia worden voorgesteld, gedood en vervolgens opgewekt. Die opstanding begon met een stem in de woestijn in juli 2023. Vanaf 2024 is de uiteindelijke scheiding van de tarwe en het onkruid gaande.

Bij de zondagswet zal de Kerk der Zevendedagsadventisten weten dat zij verloren zijn.

Deze stad zal u niet tot een ketel zijn, noch zult gij het vlees in haar midden zijn; maar Ik zal u richten aan de grens van Israël. En gij zult weten dat Ik de HEERE ben; want gij hebt niet gewandeld in Mijn inzettingen, noch Mijn verordeningen volbracht, maar gij hebt gehandeld naar de zeden der heidenen die rondom u zijn. En het geschiedde, toen ik profeteerde, dat Pelatja, de zoon van Benaja, stierf. Ezechiël 11:11–13.

De dood van Pelatja, wiens naam betekent: door God verlost, betekent in deze context: tot de dood overgegeven, op hetzelfde moment dat de arbeiders van het elfde uur bevrijd worden uit de hand van de koning van het noorden in vers eenenveertig van Daniël elf. Pelatja wordt bij de zondagswet in de hand van de koning van het noorden overgegeven. Pelatja, de zoon van Benaja, wat betekent: “wat God heeft gebouwd.” Juist op het moment waarop God opnieuw een tempel heeft gebouwd, om die bij de zondagswet te verheffen als de triomferende gemeente, worden zij die door Pelatja worden voorgesteld, aan de dood overgegeven; want in plaats van deel te nemen aan het werk van het herbouwen van de oude puinhopen, bouwden zij voor zichzelf het graf van Tobia. Pelatja vertegenwoordigt bij Jesaja een lichaam van hoofd tot voet, geheel beladen met zonde. Dat lichaam is de Laodiceïsche Kerk van de Zevende-dags Adventisten aan het einde van vier generaties van voortschrijdende opstand, die Jesaja uitdrukt als een toenemende opstand wanneer hij zegt: “steeds meer af te wijken.” In het laatste beproevingsproces dat in 2024 begon, is de tarwe drieënhalve dag dood en wordt daarna opgewekt, op welk moment zij zullen weten dat de HEERE God is.

Daarom profeteer en zeg tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, o Mijn volk, Ik zal uw graven openen en u uit uw graven doen opkomen, en Ik zal u brengen in het land van Israël. En gij zult

weten dat Ik de HEERE ben, wanneer Ik uw graven geopend heb, o Mijn volk, en u uit uw graven heb doen opkomen. En Ik zal Mijn Geest in u geven, en gij zult leven, en Ik zal u in uw eigen land plaatsen; dan zult gij weten dat Ik, de HEERE, het gesproken en gedaan heb, spreekt de HEERE. Ezechiël 37:12–14.

Het valse priesterschap, voorgesteld door 25 bij de zondagswet, zal dan weten dat de HEERE God is. De tarwe weet in 2024 dat de HEERE God is, en het onkruid ontwaakt tot die kennis bij de zondagswet, wanneer het te laat is. De periode begint met een graf en een opstanding en eindigt met een graf en geen opstanding. De tarwe aan het begin kent God, wanneer Hij de opstanding van Openbaring elf vervult, en het onkruid weet het bij de aardbeving van de zondagswet van hetzelfde hoofdstuk. Tussen die twee wegmarkeringen brengt het beproevingsproces van de late regen beide klassen tot rijpheid voor de oogst.

Joëls boodschap is het lied van de wijngaard, maar de eerste kwestie die zij opwerpt, is of mensen de laatste dagen kunnen herkennen aan de vroegere dagen. De „ouden” in Joël konden dat niet, want wanneer de wekroep te middernacht klinkt, worden zij afgesneden—uitgespuwd uit de mond van de Heere, juist daar waar het beest van de aarde zijn mond opent om te spreken, hetgeen ook de plaats is waar Bileams ezelin sprak en waar de vader van Johannes de Doper sprak.

Het oordeel over de „oude bejaarde mannen” is gegrond op de vraag of dit in de dagen van uw voorvaders is gebeurd. De passage opent met de woorden: „hoort dit.” Vervolgens voert zij twee getuigen op, de ene bestaande uit vier generaties van mensen en de andere uit vier soorten insecten. Daarna worden zij gewekt bij de Middernachtsroep, om slechts te ontdekken dat zij worden voorbijgegaan als Gods uitverkoren verbondsvolk. Zij worden niet voorbijgegaan omdat zij geen wijn hadden; zij worden voorbijgegaan omdat zij de verkeerde wijn hebben. In de gelijkenis van de tien maagden is Joëls nieuwe wijn olie.

Hun verlossing wordt bepaald door de vraag of zij de „nieuwe wijn” van de boodschap van de late regen ontvangen. De „oude en bejaarde mannen” worden door Jesaja ook voorgesteld als „de dronkaards van Efraïm”, en Efraïm wordt in Openbaring zeven niet onder de verzegelden voorgesteld. Hij wordt vervangen door zijn broer Manasse. Het is moeilijk een goddelozer koning te vinden dan Manasse, maar hij vervangt de dronkaards van Efraïm.

“De klasse die niet bedroefd is over haar eigen geestelijke achteruitgang, noch treurt over de zonden van anderen, zal zonder het zegel van God worden gelaten. De Heere geeft Zijn boodschappers, de mannen met vernietigingswapens in hun handen, opdracht: ‘Gaaf hem achterna door de stad, en slaaf toe; laat uw oog niet sparen, noch hebt medelijden: doodt volkomen ouden en jongen, zowel jonge vrouwen als kleine kinderen en vrouwen; maar komt niet nabij iemand op wie het teken is; en begint bij Mijn heiligdom. Toen begonnen zij bij de oude mannen die vóór het huis waren.’”

„Hier zien wij dat de gemeente — het heiligdom des Heeren — als eerste de slag van de toorn Gods voelde. De oude mannen, aan wie God groot licht had gegeven en die als wachters over de geestelijke belangen van het volk hadden gestaan, hadden hun vertrouwen beschaamd. Zij hadden het standpunt ingenomen dat wij niet behoeven uit te zien naar wonderen en de

duidelijke openbaring van Gods macht zoals in vroegere dagen. De tijden zijn veranderd. Deze woorden versterken hun ongeloof, en zij zeggen: De Heere zal noch goeddoen, noch kwaad doen. Hij is te barmhartig om Zijn volk met oordeel te bezoeken. Zo is 'Vrede en veiligheid' de roep van mannen die nooit meer hun stem als een bazuin zullen verheffen om Gods volk hun overtredingen en het huis van Jakob hun zonden te tonen. Deze stomme honden die niet wilden blaffen, zijn het die de rechtvaardige wraak van een vertoornde God ondervinden. Mannen, jonge vrouwen en kleine kinderen komen allen tezamen om."

„De gruwelen waarover de getrouwen zuchtten en weenden, waren alles wat door eindige ogen kon worden onderscheiden; maar verreweg de ergste zonden, die de naijver van de reine en heilige God opwekten, bleven verborgen. De grote Doorzoeker der harten kent elke zonde die in het verborgen wordt bedreven door de werkers der ongerechtigheid. Deze personen gaan zich veilig voelen in hun bedrog en zeggen, vanwege Zijn lankmoedigheid, dat de Heere niet ziet; en dan handelen zij alsof Hij de aarde had verlaten. Maar Hij zal hun huichelarij aan het licht brengen en voor anderen die zonden openleggen die zij zo zorgvuldig verborgen hielden.

“Geen superioriteit in rang, waardigheid of wereldse wijsheid, geen positie in een heilig ambt, zal mensen ervoor behoeden beginsel op te offeren wanneer zij aan hun eigen bedrieglijke hart worden overgelaten. Zij die als waardig en rechtvaardig zijn beschouwd, blijken de aanvoerders in de afval te zijn en voorbeelden van onverschilligheid en van misbruik van Gods genadegaven. Hun goddeloze handelwijze zal Hij niet langer dulden, en in Zijn toorn handelt Hij met hen zonder barmhartigheid.

“Met tegenzin onttrekt de Heere Zijn tegenwoordigheid aan hen die met groot licht zijn gezegend en die de kracht van het woord hebben ervaren in hun dienst aan anderen. Eens waren zij Zijn getrouwe dienstknechten, begunstigd met Zijn tegenwoordigheid en leiding; maar zij weken van Hem af en brachten anderen tot dwaling, en daarom komen zij onder de goddelijke ongenade.” Testimonies, deel 5, 211, 212.

Joël spreekt tot de leiding van de Laodicese Kerk van de Zevende-dags Adventisten wanneer hij de „oudsten” aanwijst, maar Joël spreekt ook tot de ongeleerden, zoals Jesaja degenen noemt die tegenover de geleerden worden gesteld. Joël spreekt tot de oude mannen die zich in Ezechiël hoofdstuk acht voor de zon neerbuigen, en die in hoofdstuk negen als eersten worden geoordeeld. Hij richt zich ook tot de leken van de Laodicese Kerk van de Zevende-dags Adventisten wanneer hij zegt: „Hoort dit, gij ouden, en neemt ter ore, alle inwoners van het land.”

De 25 mannen in hoofdstuk acht bevinden zich bij de zondagwet, waar zij zich neerbuigen voor de zon met hun rug naar het heiligdom gekeerd. Zij zijn een „tiende” van de opstand van de 250, die zich opstelden met Korach, Dathan en Abiram. De 25 mannen zijn een symbool van de opstand die, volgens de inspiratie, in 1888 werd herhaald, welke een voorafbeelding was van de opstand van het leiderschap van de Laodicese Zevende-dags Adventkerk bij 9/11, voortgaand tot aan de zondagwet. Zij vertegenwoordigen een „tiende” van opstand in precies dezelfde periode waarin Jesaja in hoofdstuk zes de wijzen aanduidt als een „tiende”, die innerlijke substantie heeft.

Joël is de aankondiging aan het adventisme dat hun genadetijd is gesloten, want zij hebben de maat van hun genadetijd met zonde volgemaakt, en de volheid daarvan wordt voorgesteld als krankheid

van hun hoofd tot hun tenen, waarmee wordt aangeduid dat de boodschap van de late regen uit hun mond is weggenomen. Jesaja beschrijft dezelfde werkelijkheid in hoofdstuk negenentwintig.

Verstomt u en verbaast u; roept het uit en schreeuwt: zij zijn dronken, maar niet van wijn; zij waggelen, maar niet van sterke drank. Want de HEERE heeft over u een geest van diepe slaap uitgestort, en Hij heeft uw ogen gesloten; de profeten en uw oversten, de zieners, heeft Hij bedekt. En het gezicht van dit alles is u geworden als de woorden van een verzegeld boek, dat men geeft aan iemand die geleerd is, met de woorden: Lees dit toch; en hij zegt: Ik kan niet, want het is verzegeld. En het boek wordt gegeven aan hem die niet geleerd is, met de woorden: Lees dit toch; en hij zegt: Ik ben niet geleerd.

Daarom zeide de Heere: Omdat dit volk tot Mij nadert met zijn mond en Mij met zijn lippen eert, maar zijn hart ver van Mij heeft verwijderd, en hun vreze voor Mij een aangeleerd gebod van mensen is, daarom, zie, Ik zal voortgaan onder dit volk een wonderbaar werk te doen, ja, een wonderbaar werk en een wonder; want de wijsheid van zijn wijzen zal vergaan, en het verstand van zijn verstandigen zal verborgen worden. Wee hun die diep graven om hun raad voor de Heere te verbergen, wier werken in de duisternis zijn, en die zeggen: Wie ziet ons, en wie kent ons? O, uw verdraaiing van zaken zal geacht worden als leem van de pottenbakker; want zal het maaksel van zijn maker zeggen: Hij heeft mij niet gemaakt? of zal het geformeerde van hem die het formeerde zeggen: Hij had geen verstand? Jesaja 29:9–16.

Het „verstand” van de wijzen berust op de ontzegeling van Gods profetisch Woord. Degenen die zijn opgeleid in de verdorven instellingen van het adventisme kunnen het boek van de profetie niet lezen, en zij beschuldigen God ervan geen verstand te hebben. Wanneer de profetie wordt ontzegeld, kunnen zij haar niet verstaan; daarom beschuldigen zij God ervan Degene te zijn die geen verstand heeft, en daarmee keren zij de zaken ondersteboven. De geleerden en ongeleerden van het adventisme kunnen de profetie die vlak vóór het sluiten van de genadetijd wordt ontzegeld niet verstaan, en het boek Joël gebiedt de „oude mannen” te horen, maar zij vormen een klasse die, horende, niet hoort, en ziende, niet ziet.

Het diepste wezen van hun opstand komt tot uitdrukking in hun onvermogen Christus te erkennen als de Eerste en de Laatste. Dit is de context van het hoofdstuk waarin de vraag wordt gesteld: „Is dit geschied in uw dagen, of zelfs in de dagen van uw vadersen?”

Is er ooit een tijd geweest in de geschiedenis van uw vadersen waarin een volk ontwaakte bij de Middernachtsroep, om slechts te ontdekken dat het dwaze maagden waren? De „ouden” worden bevolen te „ontwaken”, zoals de Millerieten op de kampbijeenkomst te Exeter in 1844. De gelijkenis van de tien maagden is de gelijkenis van de ervaring van het adventvolk, die in de geschiedenis van de Millerieten tot op de letter werd vervuld, en in de laatste dagen opnieuw tot op de letter vervuld zal worden. Het onvermogen van het Laodiceïsche Zevendedagsadventisme te erkennen dat de fundamentele geschiedenis van hun kerk in de laatste dagen wordt herhaald, benadrukt het profetische beginsel dat de sleutel is die de profetische boodschap ontsluit. Het is niet alleen de bijbelse regel, maar ook het hart van de Openbaring van het karakter van Jezus Christus, die juist vóór het sluiten van de genadetijd wordt ontsloten.

Joël vraagt: „Is dit in uw dagen gebeurd, of zelfs in de dagen van uw vaderen?” Of men zou kunnen vragen: „Was er in de dagen van uw vaderen een beproevingsproces dat een nieuw-verbondsvolk scheidde van een oud-verbondsvolk?” Dat was er, en de scheiding werd tot stand gebracht door de profetische boodschap die in de gelijkenis als olie wordt voorgesteld. „Is dit in uw dagen gebeurd of in de dagen van uw vaderen” maakte onmiddellijk duidelijk dat wat in de dagen van hun vaderen plaatsvond, een opwekking was na vier generaties van toenemende verwoesting, zoals weergegeven in het bevel om de boodschap over vier generaties uit te zenden, en in de vier insecten van toenemende verwoesting. Joël is de uitspraak van het oordeel tegen een afgedwaalde en afvallige kerk bij de Middernachtsroep. Geen kerk in de gewijde geschiedenis heeft zich tegen groter licht verzet dan de Zevende-dags Adventkerk. Het symbool van dat type opstand tegen de waarheid wordt voorgesteld door „Kapernaüm.”

Wij zullen in het volgende artikel verdergaan.

“In Kapernaüm verbleef Jezus in de tussenpozen van Zijn heen- en terugreizen, en het werd bekend als ‘Zijn eigen stad.’ Het lag aan de oevers van de Zee van Galilea, en nabij de grenzen van de prachtige vlakte van Gennesaret, zo niet er daadwerkelijk op.” *The Desire of Ages*, 252.

„Onder de belijdende kinderen van God is zo weinig geduld geopenbaard, zijn zo vele bittere woorden gesproken, is zo veel veroordeling geuit tegen hen die niet van ons geloof zijn. Velen hebben hen die tot andere kerken behoren als grote zondaars beschouwd, terwijl de Heere hen niet aldus beschouwt. Degenen die aldus neerzien op de leden van andere kerken, hebben zich te vernederen onder de machtige hand van God. Degenen die zij veroordelen, hebben wellicht maar weinig licht, weinig gelegenheden en voorrechten gehad. Indien zij het licht hadden gehad dat velen van de leden van onze kerken hebben gehad, zouden zij met veel grotere snelheid zijn voortgeschreden en hun geloof beter aan de wereld hebben vertegenwoordigd. Van hen die roemen in hun licht en er toch niet in wandelen, zegt Christus: ‘Maar Ik zeg u, dat het voor Tyrus en Sidon verdraaglijker zal zijn in de dag des oordeels dan voor u. En gij, Kapernaüm [Zevendedagsadventisten, die groot licht hebben gehad], die tot de hemel toe verhoogd zijt [wat voorrechten betreft], gij zult tot de hel toe neergestoten worden; want indien in Sodom de krachten waren geschied die in u geschied zijn, het zou gebleven zijn tot op deze dag. Maar Ik zeg u, dat het voor het land van Sodom verdraaglijker zal zijn in de dag des oordeels dan voor u.’ Te dier tijd antwoordde Jezus en zeide: ‘Ik dank U, Vader, Heere van hemel en aarde, dat Gij deze dingen voor wijzen en verstandigen [in hun eigen oog] verborgen hebt, en hebt ze den kinderkens geopenbaard.’”

„En nu, omdat gij al deze werken gedaan hebt, spreekt de HEERE, en Ik tot u gesproken heb, vroeg op zijnde en sprekende, maar gij niet gehoord hebt, en Ik u geroepen heb, maar gij niet geantwoord hebt; daarom zal Ik met dit huis, dat naar Mijn Naam genoemd is, waarop gij vertrouwt, en met de plaats die Ik u en uw vaderen gegeven heb, doen zoals Ik met Silo gedaan heb. En Ik zal u uit Mijn aangezicht wegwerpen, zoals Ik al uw broeders weggeworpen heb, namelijk het gehele zaad van Efraïm.”

„De Heere heeft onder ons instellingen van groot gewicht opgericht, en zij moeten worden bestuurd, niet zoals wereldse instellingen worden bestuurd, maar naar Gods ordening. Zij

moeten worden bestuurd met het oog enkel op Zijn eer, opdat op alle mogelijke wijzen verloren gaande zielen gered mogen worden. Tot het volk van God zijn de getuigenissen van de Geest gekomen, en toch hebben velen geen acht geslagen op terechtwijzingen, waarschuwingen en raadgevingen.

“Hoor nu dit, o dwaas volk, zonder verstand; dat ogen heeft en niet ziet, dat oren heeft en niet hoort: vreest gij Mij niet, spreekt de HEERE; zult gij niet beven voor Mijn aangezicht, Ik, die het zand tot grens van de zee gesteld heb, tot een eeuwige bepaling, zodat zij die niet kan overschrijden? En al verheffen haar golven zich, toch vermogen zij niets; al bruisen zij, toch kunnen zij er niet overheen gaan. Maar dit volk heeft een afvallig en weerspannig hart; zij zijn afvallig geworden en heengegaan. Ook zeggen zij niet in hun hart: Laat ons toch de HEERE, onze God, vrezen, Die regen geeft, zowel de vroege als de late regen, op zijn tijd; Hij bewaart voor ons de vastgestelde weken van de oogst. Uw ongerechtigheden hebben deze dingen afgewend, en uw zonden hebben het goede van u teruggedhouden.... Zij berechten de zaak niet, de zaak van de wees, en toch hebben zij voorspoed; en het recht van de behoeftigen handhaven zij niet. Zou Ik over deze dingen geen bezoeking doen komen? spreekt de HEERE; zou Mijn ziel zich niet wreken op een volk als dit?”

„Zal de Heer gedwongen zijn te zeggen: ‘Bid niet voor dit volk, hef voor hen noch geroep noch gebed op, en doe bij Mij geen voorbede; want Ik zal u niet horen?’ ‘Daarom zijn de regenbuien ingehouden, en er is geen late regen geweest.... Zult gij niet van deze tijd af tot Mij roepen: Mijn Vader, Gij zijt de Leidsman van mijn jeugd?’” Review and Herald, 1 augustus 1893.